

Karol Krčmár: Na konci môjho workshopu nasledoval aplauz!

Vytvára hračky, obaly, šperky, venuje sa grafickému dizajnu, no poznáme ho najmä vďaka jeho umeniu s papierom. Z papiera vytvára obrazy, objekty, klobúky aj ilustrácie. Nezanedbateľná je jeho knižná tvorba či výroba bábok a pohyblivých figurín v životnej veľkosti. Populárne a u detí veľmi obľúbené sú jeho workshopy. Jedným z nich obohatil aj prázdninový program piešťanskej knižnice. Záujem zo strany detí svedčí o tom, že ho poznajú. Ved' narábať s nožnicami a papierom ako on nevie veru nik. Po workshope sme sa s ním porozprávali.

Ako trávite leto, pán Krčmár?

Pokojne! Chodím sa trošku opaľovať, plávať, s manželkou sme boli na hríboch, úplne fantázia v Tatrách! Aj sme nazbierali. Boli sme tam niekoľko dní, ale najviac začali rásť práve keď sme odchádzali. No stálo to za to, lebo ten posledný deň sme ich nachádzali všade. Väčšinou sme však doma, často s vnúčatami.

Poznáte Piešťany?

Poznám hlavne piešťanskú knižnicu, kde chodím vystupovať, kde ma pozývajú, ale inak, musím sa priznať, Piešťany nepoznám.

Ktoré miesta na Slovensku máte rád? Čo ukazujete vašim hosťom?

Rozhodne by som ich zobral do Tatier, aj keď sú teraz pováňané. Je tam veľa krásnych miest, dobre sa dá kúpať v Bešeňovej. Ale určite by som ich zaviedol aj do Piešťan, ale musel by som ich viac poznať.

Čo pripravujete vo svojej tvorivej práci, aké programy?

Moja práca je zameraná skôr na kvalitu, než na kvantitu. Nejaké nové programy nevyvíjam. Dlhú dobu som vyvíjal tento program, 10 – 15 rokov som vyvíjal hračkový program pre deti. Tieto procesy trvajú veľmi dlho, je to určitá kvalita, ktorá potom pretrváva. Aj tento dnešný workshop, ktorý robím, robil som ho s tým, aby ho deti samé zvládli, ja sa tam nepredvádzam, čo ja všetko dokážem urobiť, aj keď nakoniec im vystrihnem také krásne masky, aby mali na pamiatku, aby boli motivované. Ale ide mi skôr o to, aby malé deti stratili obavy z tvorby, strach, aby si veľmi jednoduchým spôsobom dokázali vyrobiť masku, čiapku – jedným zástrihom, dvoma zástrihmi – rovnými. A o toto mi išlo. V podstate toto bolo aj ocenené v zahraničí. Keď sa moje knižky dostali do Spojených štátov a v Kanade, predávali sa v anglickom jazyku, prišli mi veľmi krásne odozvy od toľkých ľudí – kompetentných. Jedna pani, ktorá je riaditeľkou firmy, ktorá posudzuje takýto druh literatúry – návodovej – napísala mi v superlatívoch, že celá jej rodina bola na Vianoce v maskách, ktoré som navrhol

a dokonca sa vyjadrila (zdá sa mi to až príliš silné), že takúto knižku, akou je moja prvá knižka Papierové kráľovstvo v Amerike nemajú. Mne naozaj išlo o to, že v celej knižke, kde je asi 75 návodov sa nepoužije ani kvapka lepidla. Keby sa používalo lepidlo, už by bolo treba podložku, aby sa veci nepolepili, lepidlo sa môže prevrátiť a deti s ním ani nevedia tak narábať, ale nie len o to, skrátka aby sa minimalizoval počet používaných materiálov. V tomto prípade sa použijú nožnice a papier. Čiže je to dostupná vec a ľahko realizovateľná pre toho, kto by chcel napríklad podľa mojich knižiek vyučovať.

Je zaujímavé sledovať, ako dokážete zaujať všetky generácie.

Práve v tom spočíva moja „netúžba“ vytvárať niečo nové, lebo keď je raz nejaká kvalita, rovnako pôsobí na deti aj dospelých. Keď je niečo kvalitné, tak to zasiahne všetky úrovne a mám taký pocit, že na tom netreba nič meniť, lebo než ja obsiahnem nejaký okruh ľudí, zatiaľ vyrastie ďalšia generácia, ktorá je vždy prekvapená z rovnakých vecí. Funguje to vždy rovnako a funguje to rovnako aj na Slovensku, v Amerike, funguje to rovnako v Španielsku, vo Fínsku, Taliansku a vo Švajčiarsku. Napríklad v Bazileji (Švajčiarsko) som mal výstavu papierových objektov a robil som tam zároveň ukážky z workshopu, tam napríklad chodili v určitých hodinách dôchodcovia. A tí dôchodcovia videli, ako sa veci tvoria a tešili sa tak isto ako malé deti. Človek, keď sa stretne s niečím novým, čo sa môže naučiť a čo je také kúzelné zázračne jednoduché, tak to vždy poteší úplne rovnako všade na svete a všetky vekové kategórie.

Teraz som začal robiť workshopy po školách a čo ma veľmi teší, jednak spoznávať Slovensko z tejto strany, tie školičky objavovať, nachádzať a pôsobiť tam. Deti rovnako ako učitelia vždy si vedia kvalitu oceniť. Stalo sa mi v niektorých prípadoch, úplne úžasne, že deti boli nadšené a nadšene pracovali a na koniec workshopu spontánne vstali a ako v národnom divadle nasledoval aplauz, standing ovation. Ja sám som bol prekvapený, nečakal som to. Učiteľky boli tiež prekvapené, lebo ony ich to neučili, neprikázali, bolo to úplne spontánne. A to bola malá škola, možno 24 žiakov a úplne úžasné! To zahreje pri srdci.

Čomu sa venujete v súčasnosti?

V poslednom čase som robil papierové obrazy, istým spôsobom nežné, ale na druhej strane také nie trvácne, aspoň tak pôsobia, aj keď vydržia veľa. Nie je to robené pre obchod s umením, veď kto by si kúpil papierový obraz, to sa nedá stočiť a nevydrží to stovky rokov ako olejomalba, ale pôsobí veľmi krehko. Zobrazuje krehkosť života, je to ľuďom veľmi blízke. Používam také jemné príbuzné odtiene farieb, ktoré sa len veľmi málo od seba líšia a snažím sa dostať z plochy papiera niečo do priestoru pomocou geometrických tvarov, ktoré sú spojené síce s tým podkladom, ale určitým tvarovaním vystúpia do popredia a dávam tam tieto geometrické tvary, prísnu matematiku v tom skrytú dávam do kontrastu s praným papierom voľne trhaným, nerezaným, nestrihaným a tieto jednotlivé plochy kladiem vedľa seba. Aj sa tieto obrazy veľakrát volajú Dialógy 1, 2, 3, 4, 5... ako je dialóg medzi dvoma svetmi, ktoré spolu vytvárajú harmóniu, ale každý má iný svoj princíp života.

My vám želáme ešte veľa tvorivých síl. Ďakujeme za rozhovor.

Autor rozhovoru: D. Moretová

Piešťany 10. 8. 2016